

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1308884/2

בבית הדין הרבני האזורי תל אביב יפו

לפני כבוד הדיינים:

הרב צבי בן יעקב – אב"ד, הרב יצחק הדאיה, הרב משה בצרי

התובעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד ענבל דקל ועו"ד שי בן דוד)

נגד

הנתבע: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד ניסים שלם)

הנדון: חיוב כתובה חלקי במקרה של אשמה משותפת בגירושין

פסק דין

כפני ביה"ד תביעת האשה לכתובה.

הצדדים נישאו זה לזה כדמו"י בתאריך 9.4.17. מנישואין אלה נולד בנם – י' (יליד 2018).

בתאריך 28.2.21 הגישה האישה לבית המשפט לענייני משפחה בקשה ליישוב סכסוך, שנסגרה בתאריך 15.3.21.

בתאריך 5.4.21 הגישה האישה תביעה לגירושין, לה כרכה את ענייני הרכוש והכתובה (הכתובה ע"ס 180,000 ש"ח). אף שלתביעה נכרכו גם ענייני מזונות הקטין, משמורת וזמני שהות, בית הדין הכריע שהנושאים הנ"ל יהיו בסמכות בית המשפט לענייני משפחה, שם הנושא נידון בפועל. בהמשך, בתאריך 25.11.21, תבע אף הבעל תביעה רכושית בבית הדין.

עניינם של הצדדים "נגרר" כבר למעלה משנה. הצדדים ניסו להגיע להסכמות, ניסו ללכת לגישור, ולמרות שבסך הכול מדובר בנישואין קצרים, ולכאורה, וכנראה, גם בסכומי כסף שאינם מצדיקים התדיינות כה ארוכה, משום מה בחר מי שבחר שלא ללכת בדרך של פשרה והסכמה, וחבל. עם פחות עקשנות ויותר גמישות, יתכן ותיק זה לא היה בא כלל לאוויר העולם.

שני הצדדים חפצים להתגרש, אולם הבעל לא היה מוכן לגרש מבלי שהאישה תוותר על כתובתה. מנגד - האישה רצתה במיצוי זכויותיה מכוח הכתובה. משכך הוצרכנו לקיים דיון הוכחות ולהכריע.

בתאריך 25.5.22 קיים בית הדין דיון הוכחות ארוך, במהלכו נחקרו הצדדים עצמם בענייני הסיבות לגירושין, ובהשלכה לכך גם בענייני הכתובה. כמו כן הוגשו סיכומים. ענייני הרכוש עדיין לא נידון בבית הדין, אולם כבר כעת ניתן ליתן מספר החלטות, כמו ענייני מועד הקרע (הנושא נכתב ע"י שני הצדדים, בהתייחס לכתב התביעה הרכושי של הבעל וכתב ההגנה של האישה), וגם שנושא זה עלה בחקירת הבעל ע"י ב"כ האישה (ראה להלן). וממילא ניתן יהיה למנות אקטואר שיבחן את זכויות הצדדים בהתאם להוראות בית הדין.

בכתב התביעה העלתה האישה מספר טענות וסיבות לגירושין. טענה אחת שהעלתה האישה, על היות הבעל רשום באתר הכרויות לקהילה להט"ב. טענה זו התבררה כלא נכונה. אין באמור

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לקבוע כי האישה רצתה להטעות את בית הדין או להעליל על הבעל, אלא שמו של הבעל הופיע באתר בטעות, וכפי שהמציא ב"כ הבעל משירות הלקוחות של האתר (מתאריך 10.3.22), כאשר הפרופיל של הבעל נגזר מהאתר דייטלנד, המפעיל גם את האתר גיילנד, ובשל מסד נתונים משותף לכלל אתרי הרשת, נוצרה הטעות. ויצוין כי הבעל נרשם לאתר דייטלנד בשנת 2010, 7 שנים לפני נישואיו. כך שאיננו רואים כל צורך להתייחס לעילה זו, ותשובת הבעל בהחלט מספקת וברורה. כך גם ההכנה שלא הייתה כוונה מצד האישה להעליל על הבעל עלילות שווא, אלא שכך הראו הנתונים טרם הובהרו.

בכתב התביעה טענה האישה על אלימות וחוסר שליטה בכעסים. טענות אלה נטענו ככל הנראה גם אצל הפסיכולוגית הקלינית, שאף העלתה בכתב מספר תיאורים בעניין (הכול כמובן מפיה של האישה). כמו עצירת רכב בפראות, כעס וזעם, כעס ועלבון, אוסר לנהל קשר עם אחותה ועם בת דודתה. דברים אלה מפורטים בעמוד 4 לכתב התביעה. אך חובתנו להדגיש – אין מדובר ב'עדות', אלא 'טענות' שהעלתה האישה בפני הפסיכולוגית הקלינית. יש לכך משקל מסוים, מאחר וניתן לחוש באוטנטיות של הטענות ואכן ניכר כי האישה חשה בדברים עליהם התלוננה. אין בכך בהכרח תיאורים נכונים של המציאות, אלא שכך חשה האישה וכך היא מפרשת אירועים כאלה ואחרים, וכך היא רואה את המציאות. כיון שאין מדובר בעדות אלא דברים שנאמרו לפסיכולוגית ע"י האישה, אין מקום לקיים חקירה של הפסיכולוגית. הנחת היסוד שפסיכולוגית הינה בבחינת "אומן שלא ירע אומנותו", ובוודאי לא תכתוב שקרים, ותמציא דברים שלא נאמרו, אך כאמור הם דברים שיש לתת להם את המשקל המתאים, ולאור עדות האישה בבית הדין.

בדיון ההוכחות שהתקיים בבית הדין, בית הדין התרשם מהצדדים ומאמיתות הנטען.

ברצוננו לציין מספר נקודות בחקירת הבעל:

בעניין אי קיום יחסי אישות, הבעל טען שהדבר נבע מחוסר רצון של האישה לקיים יחסי אישות (שורה 71-72 לפרוטוקול). בהמשך נשאל הבעל בקשר להפלה שעברה האישה, בתקופה בה היו הצדדים במשבר (שורה 159 ולהלן לפרוטוקול):

ב"כ האישה: למה ביקשת מ[נ'] שתעשה הפלה?

הבעל: היינו במשבר זוגי. ולא אמרתי לה שאני מבקש הפלה, אלא שיהיה לנו קשה להתמודד עם זה. בסופו של דבר היינו בטיפול זוגי והחלטנו להשאיר את הילד ורצה הגורל והיא הפילה.

ב"כ האישה: היא הפילה באופן טבעי?

הבעל: כן.

כך גם השיב הבעל לטענה שהתחבר לחשבון הטלפון של האישה (שורה 207 ולהלן לפרוטוקול):

הבעל: 5 שעות נחקרתי בתחנת משטרה ונתתי להם הוכחות. נפתחו בגוגל בדף העסקי "[י] ו[נ']" והיא רשמה את זה בעצמה שאני סוכן הנסיעות ואני הקמתי את האתר וביום שהיא הגישה עלי את התלונה במשטרה היא ניסתה לנתק אותי, וברגע שהיא ניסתה לעשות את זה אני ניתקתי אותה. צילומי המסך האלה זה הכול שקר. החוקר שחקר אותי במשטרה היה מוצא משהו. הכול היה בדיה ועלילות.

בהמשך נחקרה האישה, בעיקר באשר לטענתה על חוסר השליטה בכעסים של הבעל. האישה מתארת את עזיבת הבעל את הבית ואת הפחד שהיה לה מהבעל ומחוסר שליטתו בכעסים (שורה

267-271 לפרוטוקול, ובהמשך שורה 280-282 לפרוטוקול):

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

"האישה: אני לא גירשתי אותו. הוא עזב במאי 20, באותו בוקר לא ישנו יומיים, הוא לא ישן יומיים, הוא היה אחוז שד וכתבתי לאחותי שאני מפחדת ממנו והוא ב'אמוק', ואני סגרתי את עצמי בחדר. הוא הפחיד אותי, אני כתבתי לאחותי שאני מפחדת ממנו, ובגלל שהוא התקין את ה-'ווטסאפ' שלי על המחשב ללא ידיעתי הוא קרא את כל ההודעות והוא שלף אותי מהמיטה ב-4 בבוקר בינואר 20 ואמר לי שהוא רוצה להתגרש.

[...]

האישה: נכון. כי הוא עשה לי טרור בבית. עצבים. אני הייתי מאוימת על חיי ואני פוחדת להישאר עם הבנאדם הזה בבית, ואני לא נעלתי את הדלת בבית כי פחדתי להישאר עם הבנאדם הזה לבד בבית ואני קראתי לאמא שלי באותו ערב כדי שתהיה איתי כי אני פחדתי להיות איתו לבד."

בהמשך נחקרה האישה על אירוע אותו הסריט הבעל, ובעניינו הוגש תמלול לבית הדין.

(הציטוטים משורה 289 ולהלן לפרוטוקול, שורות 309-306, 328-326):

"האישה: הוא הפעיל את המצלמה, ועד הרגע שהוא הפעיל את המצלמה הוא היה מפחיד וב'אמוק'. ברגע שהוא הפעיל את המצלמה והוא התקשר לעו"ד והוא מדבר עם האחים שלו העו"ד שלו אומרת תראה רגוע. ואח שלו אמר "את לא תראי יותר את הילד" ו[א'] אומר לו אבל זה צריך להראות רגוע. הם קיבלו הנחיות משחק.

ב"כ הבעל: עמוד 17 שורה 19. הוא אומר לך "אל תגעי בי" אם לא נגעת בו היית צריכה לומר "לא נגעתי בך".

האישה: היינו נשואים חמש וחצי שנים אנו מתמקדים רק על 10 דקות מתוך סרטון? הפחד שלי לישון עם [א'] בלילה היה ידוע לשכנה שלי שהיא בת דודה שלי. יש לו בעיות עצבים קשות שהוא הודה בהם.

[...]

האישה: זאת הייתה סבתא שלי שאמרה לו תעזוב וזה כבר אחרי שנה ומשהו ש[א'] החליט להתגרש. שחזר ועזב שוב, והוא מסרב לעזוב את הבית. אני אמרתי לו להישאר בבית כדי ש[נ'] לא יחווה טלטלות לפני שאנו מדברים על זה ומגיעים להסכם מסודר. הוא הקליט אותי כל היום הוא קילל אותי את אמא שלי מול [נ'] ומול חבר שלו.

[...]

האישה: ברגע שהוא ידע שהוא מצולם הוא השתתק. הוא לא צעק בגלל שהוא מצולם. זה לא אומר ש[א'] חמש וחצי שנים הוא לא צעק. דקה לפני שזה היה מצולם הוא צעק והוא הלך אחרי עם מצלמה. הכתובת הייתה על הקיר. מה אני אמורה לעשות."

בהמשך נשאלה האישה על רצונו של הבעל להתגרש, ועל חזרתו הביתה (שורות 384-378, 401-

407 – לפרוטוקול הדיון):

ב"כ הבעל: האם זה נכון שהייתה יציאה מהבית, חזרה לשלום בית ואז חזרה לבית, נכון?

האישה: [א'] רצה להתגרש השיג לנו מגשרת ואמרתי לה שאני לא מבינה איך אדם עוזב בית ומפוצץ בית, בלי לנסות לתקשר. והמגשרת אמרה שנלך לטיפול זוגי והיא אמרה ש[א'] ילך לטיפול בכעסים.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"כ הבעל: לכמה זמן חזרתם לשלום בית?

האישה: 4 חודשים.

ב"כ הבעל: אם הייתה אלימות קשה מצד [א'] איך הסכמת לקבל את [א'] ל-4 חודשים.

האישה: זה היה בתנאי שהוא יקבל טיפול בשליטה בכעסים.

[...]

האישה: זה הוא רצה להתגרש ממני. יש לו בעיית שליטה בכעסים חמורה מאוד. כשהייתה לו התפרצות זעם ראשונה הייתה בספרד, לא ידעתי איך לאכול את זה וביקשתי שילך לטיפול וזה הלך והחמיר אחרי ש[י] נולד והוא היה מפחיד והוא היה מתעצבן על הכול בלי פרופורציה, כשעברתי את ההפלה הייתי שבורה, ובבוקר בשיא הסגר הראשון כשהלכתי לעשות גרידא, הוא ראה ג'וק על הקיר, וזה הפריע לו והוא התחיל לצעוק עלי איך אני מעיזה להעיר לו שהוא בסה"כ רוצה להרוג ג'וק, ועוד שאני הייתי אחרי התאוששות מניתוח קיסרי עם פטמות מדממות, [א'] התפוצץ על משהו. והוא לא שילם על כלום.

עוד הביא ב"כ הבעל ראיה לאי אלימות, מהנכתב בתסקיר פק"ס לס"ד ת"א (שהוגש לבית המשפט לענייני משפחה בתאריך 30.9.21, עמ' 6):

"האם טענה כי האב הינו אדם אלים וכי היא חוששת מכך שהבן יהיה "שק חבטות" שלו בעת מצבי כעס ותסכול, זאת על רקע אירועים וסיטואציות שהתרחשו לדבריה בעבר בהן האב התקשה לווסת את כעסיו בנוכחות בנו. מבדיקה שערכנו מול המטפלת הזוגית אשר ליוותה את ההורים בחדשים שקדמו לפרידה, לא עלתה התרשמות למערכת יחסים אלימה/ מאפייני אלימות אצל האב. במהלך התערבותנו התרשמנו מאדם אשר תגובותיו מותאמות ומווסתות, ולא עלתה למאפיינים אלימים הן בקשר מולנו, הן בדינמיקה מול הבן והאם."

עוד טוען ב"כ הבעל, שהואיל והאישה הגישה תלונה למשטרה, והתלונה נסגרה מחוסר אשמה, הרי זו כמגישה תלונות סרק שהפסידה כתובתה, כפי שגם כתב בכתב ההגנה.

התרשמות בית הדין

כאמור לעיל, שני הצדדים חפצים בגירושין, והוויכוח הוא ביחס לתשלום הכתובה, כאשר על בית הדין להכריע אם האישה הפסידה את כתובתה, ובכל מקרה לבחון מי הגורם לגירושין. כאשר בית הדין בוחן מי הגורם לגירושין, אין הפירוש במינוח מוחלט, הבעל או האישה, במקרים רבים בית הדין מתרשם ששני הצדדים משכו את חיי הנישואין לדרך הגירושין, מי יותר ומי פחות. בית הדין נותן לכל ראייה או התרשמות את משקלה הנכון. גם במקרים של אלימות או כעסים, יש להבחין ולחלק בין רף גבוה לרף הנמוך, הסיכוי לשינוי וכד'. כל אלה באים בחשבון הכללי כשאנו קובעים איזה סכום מסך הכתובה ישלם הבעל לאישה.

ונאמר לאלתר, אין כאן המקרה של אישה שהפסידה את כתובתה. היא אינה עונה לקטגוריות של מפסידה כתובתה. יחד עם זאת "משקל הגורם" צריך לבוא לידי ביטוי בסכום הכתובה, וכפי שכבר כתבנו במספר פסקי דין, התרשמות בית הדין בעניין, תכתיב את הסכום שנפסק לאישה בגין כתובתה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בית הדין התרשם חיובית משני הצדדים, גם אם הם מגלים מעט עקשנות. התרשמות זו עולה בקנה אחד עם הדברים החיוביים שנכתבו על שני ההורים בתסקיר הנ"ל (עמ' 4 סעיף 7). מסוג הזוגות שחיי הנישואין שלהם יכלו להמשיך עוד שנים רבות, אם היו מסכימים יותר להתגמש ופחות להתעקש, ולקבל הדרכה נאותה.

בית הדין התרשם ששני הצדדים דוברי אמת, ולכל הפחות - לא כיזבו בבית הדין. אלא שכל אחד רואה את המציאות "במשקפיים שלו". בית הדין התרשם שהבעל לא פרץ לטלפון של האישה, וכן דבריו בעניין ההפלה הרשימו אותנו כדברי אמת. אולם מתקבל הרושם שהבעל כנראה אינו שולט בכעסים, כפי שטוענת האישה, אך איננו יכולים לומר אם ברמה כה גבוהה או בתדירות מסוכנת ומאיימת כפי שהאישה רואה זאת. יתכן בהחלט שמדובר ברמה שאישה אחת הייתה מכילה, ואישה אחרת לא הייתה מוכנה לסבול. לכן יש ליתן גם לכך את המשקל.

העובדה שהאישה ראתה בבעל טפיל, כמי שאינו מביא פרנסה לבית, מתקבל הרושם שאם הבעל היה נוהג עם האישה במידת הסבלנות וללא כעס, אף היא הייתה מבליגה מחוסר יכולתו להביא פרנסה בתקופה האחרונה לחיים המשותפים. לכן יש לראות כל מקרה ואירוע, כל אמירה כזו או אחרת, איך שהדבר משתלב בתמונה הכוללת. ודאי שעובדת היותו מובטל תקופה מסוימת, לא הייתה מבחירה אלא מכורח, אך הדבר כנראה הוסיף למתח, ויתכן שגם לשליטה בכעסים.

בית הדין התרשם שהאישה אכן הייתה מפוחדת מהבעל ומחוסר שליטתו בכעסים. וניכרים דברי אמת. האם כל אישה הייתה נלחצת ומפחדת במציאות כפי שהייתה בנדו"ד? מסתבר שיש שכן ויש שלא.

הסרטון שהציג הבעל

הסרטון שהמציא הבעל לבית הדין ועמו התמליל, אינו מהווה כל ראיה. אין ספק שמי שמצלם ומקליט, מתנהג בהתאם. הבעל היה מוכן לאותה סיטואציה, והאישה לא. ומכאן תגובות הצדדים. הגם שהאישה ראתה את הבעל מצלם ומקליט, הצילום לא היה ביוזמתה, ומשכך התנהגות הצדדים באותו סרטון אינה מעלה או מורידה. לעיתים כעסה של האישה נבע מעצם ההסרטה, והרוגע של הבעל, אף הוא מעצם היותו מסריט ומקליט, מוכן ומזומן לתרחיש. כך שאין לסרטון ולתמלול כל השפעה או משקל.

מה עוד שהאישה ציינה שאי אפשר לקחת עשר דקות ממכלול של ארבע שנים (ראה לעיל). וכאמור התרשמנו שהיה לבעל חוסר שליטה בכעסים, והאישה אכן פחדה ממנו. לא היו כאן דברים שאינם אמת, אך בבואנו להכריע, יש ליתן את הדעת והמשקל, שלכאורה, למיטב התרשמותנו, לא עסקינן בחוסר שליטה וכעסים ברף הגבוה.

התלונה במשטרה

באשר לתלונה במשטרה. אין מדובר בתלונת סרק, הגם שנסגרה בחוסר אשמה. תלונת סרק הינה על אירוע שלא היה ולא נברא. בנדו"ד האישה אכן פחדה מכך שהבעל עשוי להתפרץ ולא לשלוט בכעסו. ככל ולא היה אירוע אלימות, אין ספק שהתלונה תיסגר מחוסר אשמה, אולם זו אינה תלונת שווא או תלונת סרק. בית הדין לא יגרום לאישה מפוחדת, שלא להגיש תלונה במשטרה, תחת איום של הפסד כתובה. תלונות שקריות אכן יש לשקול את הפסד הכתובה. אך בנדו"ד לא התרשמנו שמדובר בתלונה שקרית. האישה פחדה, והגישה תלונה במשטרה. על פחדים – אין אשמה, ככל ואין אלימות פיזית או אלימות ברף הגבוה, אבל בהחלט זכותה להתלונן במשטרה ולבקש סעד של הרחקה והגנה, והמערכת של אכיפת החוק תחליט את אשר תחליט.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בנוסף, בנדו"ד יש טעם לשבח לחייב בכתובה, בהתאם לסכום שיקבע בית הדין. בניגוד לכל אישה התובעת כתובתה ללא עילה מחייבת, בנדו"ד מתקבל הרושם שאף הבעל רצה להתגרש, ומתקבל הרושם שעניין הגירושין התגלגל מרצונו של הבעל, ודווקא מעזיבתו את הבית כשנה לפני הגשת התביעות. הגם שאין בידינו לקבוע בדבר מסמרות, אין חולק שהגירושין באו, לכל הפחות, גם ממנו.

זאת ועוד. כאשר אישה תובעת גירושין ללא עילה שהיא באשמת מעשיו הרעים של הבעל, אין מחייבים בכתובה מחמת הסברא של "אדעתא למשקל ולמיפק לא כתב לה". דהיינו, לא כתב לה תוספת כתובה על דעת שתצא ממנו בעל כורחו ויצטרך לשלם לה מה שהתחייב לה. אולם כאשר האישה מוחזקת בסכום כסף, מחמת איזון המשאבים בין בני הזוג, הרי שאין האישה נחשבת כמוציאה ממנו את כתובתה אלא מחזיקה בכתובתה. ראה בעניין זה באריכות בספר משפטיך ליעקב (ח"י סי' ט. הספר מצוי באתר בתי הדין הרבניים).

לאור האמור לעיל, לאחר ששקלנו את מכלול הנתונים לעיל, בית הדין מחייב את הבעל לשלם לאישה בגין כתובתה, רבע מסכום הכתובה, דהיינו סכום של 45,000 ש"ח.

כאמור, פס"ד זה אינו אופרטיבי, עד לאחר פס"ד בעניין רכוש הצדדים (איזון משאבים).

בעניין הרכוש – מועד הקרע ומינוי אקטואר

לאחר שעיינו בטענות הצדדים בעניין מועד הקרע, אנו קובעים כי מועד הקרע הינו 28.2.21, שהוא המועד להגשת הבקשה לישוב סכסוך.

בית הדין מפנה לפרוטוקול הדיון (שורה 23 ולהלן):

ב"כ האישה: תאשר לי שעוד קודם לחודש פברואר 21 היחסים בינך לבין [נ'] היו רעועים.

הבעל: הם היו רעועים וזה התעצם כשלא היינו בנפרד. היה חוסר זוגיות ואי שביעות רצון ותסכולים בידודים, זה שלא הסתדרנו זה חד וחלק.

ב"כ האישה: תאשר שעוד בפברואר 2020 עזבת את הבית.

הבעל: לא. ב-02.20 החלטנו על 'נסטינג' ורק אחרי חודש וחצי יצאתי מהבית לרצונה.

ב"כ האישה: אני מפנה אותך למסרונים שצורפו לכתב ההגנה שלנו. נספח א' אני מציג בפניך. ב-11.5.20 אתה שולח: "שוחחתי [...] וסידור גט" אתה מאשר את זה?

הבעל: ברור. אני שלחתי את זה. תציג אבל מה היה לפני מה היה אחרי.

ב"כ האישה: ב-11.5 אתה שולח ל[נ'] מסרונים בנוגע למגשרת שאתה עשית בירור אודותיה. אתה מציג לך מסמכים. וב-12.5 אתה שולח לה קישור להסכם גירושין מעמותה שעושה הסכמי גירושין. תאשר את זה.

הבעל: מאשר.

ב"כ האישה: ב-17.5 אני מפנה אותך לעוד מסרון ששלחת ל[נ'] ואתה מכתב אותה להודעה ששלחת לגנות ששם נמצא [נ'] שאתם עתידים להתגרש. תאשר.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הבעל: לא עתידים להתגרש זה סוכם בין שנינו שנלך לגישור. בני זוג יכולים ללכת לגישור טיפול זוגי. זה בסדר לנסות לעבוד על התא המשפחתי אין לזה עניין למועד הקרע בינינו. אבל אני מאשר את שליחת המסרון.

ב"כ האישה: אתם נכנסים להליך גישור והסכם גירושין. מה יש לך לומר על זה?

הבעל: הגענו למגשרת והחלטנו יחד שאנו מוכנים להמשיך לנסות ולהיאבק על התא המשפחתי יחד. ועשינו טיפול זוגי שנמשך שנה.

סעיף 5 א (א) לחוק יחסי ממון בין בני זוג תשל"ג 1973, קובע כי הזכות לאיזון משאבים לפי סעיף 5 לחוק, תהיה אף בטרם פקיעת הנישואין, אם הוגשה בקשה לבצוע איזון משאבים, והתקיים אחד מהתנאים המפורטים בס"ק 1 וס"ק 2. וכך נכתב בסעיף 5 א (א) (2) לחוק:

"קיים קרע בין בני זוג, או שבני הזוג חיים בנפרד אף אם תחת קורת גג אחת במשך תקופה מצטברת של תשעה חדשים לפחות מתוך תקופה רצופה של שנה. בית המשפט או בית הדין רשאי לקצר את התקופה האמורה בפסקה זו, אם ניתנה החלטה שיפוטית המעידה על קיומו של קרע בין בני הזוג"

בנדו"ד לא מצאנו מקום לקבוע שבני הזוג חיו תשעה חדשים מתוך שנה בנפרד, ולא מצאנו מקום לקצר את התקופה, מאחר ועל פניו לא נראה שמדובר בקרע אלא בניסיון להחזיר את השלום לבית. סעיף זה מדבר על בני זוג המצויים בקרע ובמריבה, אף אם לא הגישו תביעות משפטיות ובקשות רכושיות, אולם הפירוד עצמו הינו הליך של קרע שלא נועד לאיחוי.

במקרה שלפנינו התרשמנו שאין מדובר בעזיבה שהיא קרע מוחלט, כאשר הצדדים מחליטים סופית להתגרש, אלא בהליך ניסיוני. הטענה שהבעל עזב את הבית בינואר 2020, חזר במאי 2020, ושוב עזב את הדירה וחזר, אינה מהווה סיבה לקביעת מועד הקרע לעניין איזון משאבים לפי סעיף 5 א (א) (2) הנ"ל. עזיבה של הבית וחזרה, וחזר חלילה, אינה מהווה קרע. דווקא קרע שעל פניו אינו בר איחוי יחשב לקרע. כל עוד הצדדים מנסים, עוזבים וחוזרים, אין מדובר בקרע שאינו מתאחה, ולכן לעניין קביעת מועד הקרע יש לנהוג בנדו"ד בהתאם למקובל. אמנם בעניין זה אנו מסתמכים בעיקר על דברי הבעל, אך נראה שאין מדובר בדברים שאינם אמת.

משכך בדיקת האקטואר תהיה על נכסים שהצטברו בין מועד הנישואין – 9.4.17, למועד הקרע הנ"ל – 28.2.21.

האקטואר יבחן את זכויות הצדדים בקופות גמל, קרנות השתלמות, קרנות פנסיה, חשבונות בנק, ואף יבחן אם היו הברחות כספים. האקטואר ימונה בהחלטה נפרדת.

לאחר קבלת חו"ד האקטואר, הצדדים יגיבו לחו"ד האקטואר, ובמידת הצורך יקבע מועד לדיון בעניין.

לאור כל האמור לעיל פוסק בית הדין כדלהלן:

- א. הצדדים חייבים להתגרש זה מזה.
- ב. קובעים מועד לסדור גט ליום 11.7.22 שעה 11.
- ג. הבעל חייב לשלם לאשתו בגין כתובתה סכום של 45,000 ש"ח.
- ד. החלטה זו בעניין הכתובה אינה אופרטיבית בשלב זה, והיא תהיה ברת ביצוע לאחר התחשבנות בהתאם לפסה"ד הסופי שינתן בעניין איזון המשאבים.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ה. מועד הקרע הינו 28.2.21. בהחלטה נפרדת ימונה אקטואר כאמור.

ניתן לפרסם לאחר השמטת פרטים מזהים.

ניתן ביום י"ד בסיון התשפ"ב (13/06/2022).

הרב משה בצרי

הרב יצחק הדאיה

הרב צבי בן יעקב – אב"ד

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה